

fund, i hoillen en saadan Straf bestaar. Danmark er vist snart det eneste Land, hvor man endnu har beholdt denne Bryggestraf, og man ser i fremmede Blade, hvorledes de pege hen paa Danmark og vise paa det som en Nedværdigelse for Danmark, at vi endnu har beholdt saadanne Legemsstraffe. — Jeg kunde, dersom jeg havde havt tilstrækkelig Tid til at forberede mig, have samlet under visse Hovedsynspunkter, hvad jeg har at bemærke, men jeg tror, at jeg maa vælge den Vej at knytte mine Bemærkninger til enkelte Paragrafer i Lovforslaget. Der er da først en almindelig Bemærkning, jeg kan gjøre til § 14, som iøvrigt ikke indskrænker sig til denne Paragraf alene, men ogsaa finder sin Anvendelse paa mange andre, og det er den skarpe Grændse, som man ogsaa ved denne Leilighed synes at ville drage mellem Officerer og Underofficerer. Der er mange Tilfælde i disse Forhold — det indrømmer jeg — hvor man maa drage Grændser. Jeg skal saaledes nævne, at ifølge Loven om de militære Underklassers Formuenaabighed ere Korporaler og de Nedensforlaaende en Klasse for sig. Ligeledes er det meget muligt, at visse Straffe kun bør anvendes paa højere Officerer og ikke paa lavere og omvendt, men her staar f. Ex. i § 14: „Officerer sættes ikke i Arrest sammen med Underofficerer og menige Krigsmænd, og hvor det kan undgaaes, bør heller ikke Underofficerer sættes i Arrest sammen med Menige“. Jeg er ganske enig i, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen), at man bør ikke uden stor Nødvendighed sætte Underofficerer sammen i Arrest med Menige, men jeg synes, at Reglen kunde udtrykkes i Almindelighed saaledes, at Befalingsmænd bør i Almindelighed ikke sættes sammen med Menige, eller maa ske hellere, at Overmænd bør ikke uden stor Nødvendighed sættes sammen med Undermænd. — Den ærede Krigsminister udtalte, at det var ikke mange Oplysninger, han kunde sende til det Udvalg, som han antog vilde blive nedsat angaaende dette Lovforslag. Det maa jeg nok tro, naar jeg ser paa § 18, hvor der foreslaas mørk Arrest i Tilfælde, hvor den ikke før har været brugt, nemlig for visse meget unge Personer, idet man, saa vidt jeg veed, har antaget, at det skulde have skadelig Indflydelse paa deres Sundhed. Saavidt jeg veed, er det Grunden, og der henvises til Sundhedskollegiets Betænkning fra 1847; jeg vil dog haabe, at den ærede Minister har nyere Oplysninger at fremlegge for Udvalget, da, som bekendt, Lægekunsten er gaaet meget stærkt fremad i den sidste Tienneaarstid. — Jeg kommer nu til at omtale § 33, som er en af de Paragrafer, den ærede Minister lægger megen Vægt paa, nemlig at Vedkommende skal holdes inde til Tjeneste i den Tid, han har henstillet i Fængsel, naar det er over en vis ringe Tid. Tanken i og for sig — deri maa jeg give min ærede Nabo (Wojfen) fuldkom-

men Ret — forekommer mig aldeles rigtig. Vedkommende har faaet saa meget kortere Dvælse og trænger derfor til at faae denne Efterdvælse, og jeg vil heller ikke sige, at jeg principielt stiller mig imod det; men jeg vil kun henstille, om der ikke, da det dog virkelig er en betydelig Skærpelse af Straffen, kunde gjøres en formildende Tilføielse til Paragrafen, som skulde gaa ud paa, at, naar Vedkommende viste fortrinlig Dygtighed i den militære Tjeneste og i de Færdigheder, som vare de vigtigste i hans Vaabenart, skulde han slippe for at kunne holdes længere inde. Det forekommer mig naturligt — og en saadan Bestemmelse finder jeg ogsaa andre Steder i Lovforslaget, saaledes i § 38, hvor Embeds eller Bestillings Fortabelse ikke skal udelukke den Paagældende fra atter at kunne blive forfremmet, naar han da udmærker sig særlig; ligeledes i § 73, hvor den, der har gjort sig skyldig i Feighed, kan slippe helt, eller Straffen dog nedsettes, naar han giver Prøve paa udmærket Mod. Det er saadanne Bestemmelser, som jeg tror, vi fremfor Alt trænge til i en Straffelov som denne, hvorved der gives en Skyldig Leilighed til at faae Opreisning eller Formildelse i Straffen, thi der er ikke Noget, som netop i den Grad virker til at forbedre, og det er jo egentlig det, der skulde være Straffens Hovedsiemeb. Naar der tales om Straffekompanier, da skal jeg ikke negte, at jeg forholder mig noget tvivlende med Hensyn til dem; men det er maa ske, fordi det er mig noget Ubeskjendt. I ethvert Tilfælde kunde jeg ikke tilraade, at man, forsaavidt man, hvad jeg ønsker, beholder Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, da vilde henvisse Saadanne til Straffekompanier; thi jeg tror, at det er en almindelig Erfaring, at naar de, der ere faldne, paa den ene eller den anden Maade, bringes sammen med andre ligeledes faldne, da er der ikke nær saa let Mulighed for Opreisning, som naar de netop vedblive at være Side om Side med de andre Kammerater. Det Opreisende ligger jo nemlig neeop deri, at de, uagtet de ere sammen med Kammeraterne, dog maa føle sig som staaende under dem. Jeg tror heller ingenlunde som den høitærede Krigsminister, at det er Frygten for en legemlig Tugt, som er Grunden til, at Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse hidtil har været frygtet i saa høi Grad. Jeg har ogsaa nogen Erfaring i den Henseende; jeg har været i det Tilfælde, at jeg har indstillet en Mand til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, hvilken Indstilling blev tagen til Følge af Regimentet. Det var en Karl, som man i det daglige Liv kalder for en „haarb Hund“, og paa hvem legemlig Straf ikke bed — her var ikke Tale om ligefrem Brygl, for dem kunde han ikke faae — men andre slike haarde Straffe bed ikke paa ham. Denne Karl gjorde sig skyldig — ikke i Feighed, og herfor var der jo, da dette Lovforslag sidst var under Forhandling, her foreslaaet Nedsættelse i de Meniges 2den